

Kyrkan i det heliga landet

Scouterna ställde upp sig med fanor i täten. Därefter kom de scouter som hade trummor och trumpeter. Efter dem stod alla prästerna i stan, sida vid sida, och sedan alla vi "vanliga" människor. Det var påskaftonskväll i Nablus och den firar kyrkorna gemensamt. Fyra kyrkor ligger utmed den stora "Rafidia street" och det var där vi hade samlats. Så hörde vi trumpetstötter, därefter en trumvirvel och vi började gå. När vi närmade oss den Melkitiska kyrkan hörde vi kyrkklockorna slå. Utanför ställde scouterna upp sig i hedersvakt med scouthälsning och vi andra tågade in i kyrkan. Där hölls en kort bön och så tändes ljusen på altaret med eld som hade kommit från

gravkyrkan i Jerusalem. Altarljusen som varje söndag, i varje kyrka, påminner oss om att Jesus lever. Från den Melkitiska kyrkan fortsatte vi; scouter med fanor, trummor och trumpeter i täten, prästerna därefter, och så fler och fler människor. Nästa anhalt var den Anglikanska kyrkan, där vi vandrade genom scouternas hedersvakt in i kyrkan, bad en kort bön och tände altarljusen. Sedan fortsatte vi till kyrkan som hör till det Latinska patriarkatet för att avsluta i den Grekisk ortodoxa. Efter bönen i den Grekisk ortodoxa kyrkan bjöds vi på Påskägg och kyrkkaffe.

Kyrkan i Israel och på Västbanken är inte stor. Men den är stolt över att ha funnits i landet sedan Jesus tid. Många gånger känner den sig bortglömd av kyrkan i väst. För ett femtontal år sedan mötte jag en präst i Haifa som sa att många kristna från väst åker till det Heliga landet för att titta på alla "döda stenar", d.v.s. alla ställen som omtalas i Bibeln, men de glömmer att besöka de "levande stenarna", kyrkan som finns i landet, och som funnits här i 2000 år och berättat det glada budskapet om Jesus Kristus, han som vandrade just här och talade om fred och frihet för alla människor.

Fader Ibrahim som är präst i den Anglikanska kyrkan i Nablus, där vi följeslagare oftast brukar fira gudstjänst, berättar för mig att många palestinier i världen är kristna. Ofta sätter människor likhetstecken mellan palestinier och muslim, säger han, men det är inte rätt. Nu bor bara hälften av världens 7 miljoner¹ palestinier kvar i Israel eller på Västbanken. De andra har flyttat till andra länder och tyvärr är det många gånger den kristna minoriteten som har flyttat. Därför är den procentuella andelen kristna bland palestinier ännu lägre i Israel och på Västbanken än i övriga länder, berättar fader Ibrahim, och idag räknar man med att det finns 45-50.000² kristna på Västbanken. Av hela den arabiska och judiska populationen i Israel-Palestina räknar man med att det finns 175.000 eller 2,3% enligt Dr. Bernard Sabella.³ I Tulkarem där jag bor finns det bara två kristna familjer i en stad med ca 60.000 invånare. På 1930-talet skulle den kristna populationen i Tulkarm varit ca 1500.⁴ Tyvärr är inte Tulkarem, med

1 <http://www.immi.se/encyklopedi/tiki-index.php?page=Palestinier>

2 <http://www.al-bushra.org/holyland/sabella.htm>

3 s. 11 Faith under occupation. World council of churches, <http://www.al-bushra.org/holyland/sabella.htm>

4 <http://en.wikipedia.org/wiki/Tulkarm>

nästintill obefintlig kristen närvaro, unik vare sig i Israel eller på Västbanken, och det är en av våra uppgifter som följeslagare att stötta de kristna som finns i landet. Visa dem att de inte är bortglömda av kyrkan i väst.

Att kristna flyttar från landet är ett resultat av ockupationen av Västbanken. Ockupationen gör inte bara det dagliga livet svårare genom att man måste passera vägspärrar, grindar eller terminaler på väg till arbetet. Om man nu har något arbete, för arbetslösheten är stor och därmed har man svårt att få ihop sin ekonomi. De kristna i Israel kan inte besöka sina kristna syskon eller kyrkorna på Västbanken. De kristna från Västbanken kan inte heller besöka sina kristna syskon eller kyrkorna i Israel och inte heller sina heliga platser i Jerusalem utan att ansöka om tillstånd att få åka dit. Och de tillstånden är inte lätta att få. Eftersom de kristna på Västbanken inte kan åka till Jerusalem låter man ljuset, eller elden från gravkyrkan i Jerusalem spridas från ort till ort över hela landet, över både Israel och Västbanken, berättar fader Ibrahim. För att varje kyrka ska få del av ljuset och på det viset känna gemenskap med varandra.

Vandringen mellan kyrkorna på "Rafidia street" blev för mig en symbol för kyrkan i världen. Där gick människor från stadens alla olika kyrkor tillsammans för att minnas den natt då Jesus uppstod från det döda. Det var inte bara för medlemmarna i en speciell kyrka han uppstod, det var för oss alla. Att kyrkan har delat upp sig i ortodoxa, katoliker, protestanter, pingstvänner och missionskyrkliga och allt vad vi nu kallar oss, handlar mer om att vi tolkar bibeln på olika sätt. Men grunden – att Jesus uppstod och lever idag – den har vi gemensam och det är det som gör oss till kyrka.

I massan av människor som vandrade gatan fram fanns också vi följeslagare. Vi kom från Sverige, Tyskland, Schweiz, England, Brasilien, Ecuador och Filippinerna, en symbol för att kyrkan inte bara finns i Israel-Palestina, det land där Jesus verkade. Den har spridit sig över hela världen och vi har alla ansvar för varandra. Vi är delar av samma familj och vi behöver varandras stöd och förböner.

Tulkarm 2012-05-02
Katarina Linderborg

När jag tände mitt förbönsljus bad jag om fred och frihet för människorna i Israel-Palestina

Jag befinner mig i Israel och Palestina som ekumenisk följeslagare på uppdrag av Sveriges Kristna Råd och Kyrkornas Världsråd, genom det Ekumeniska följeslagarprogrammet i Palestina och Israel (EAPPI). De synpunkter/reflektioner som uttrycks ovan är personliga och delas inte nödvändigtvis av mina uppdragsgivare. Om du vill publicera hela eller delar av denna artikel eller sprida den vidare, var vänlig kontakta mig; katarina.linderborg@skutan.smf.se och/eller någon av de ansvariga på Sveriges Kristna Råd; Karin Hallin, karin.hallin@skr.org eller Sofia Emanuelsson, sofia.emanuelsson@skr.org.

"Genom Ekumeniska följeslagarprogrammet stödjer människor från olika delar av världen israeler och palestinier som arbetar för en rättvis fred"

Kyrkornas Världsråd driver det internationella projektet: Ecumenical Accompaniment Programme in Palestine and Israel (EAPPI). Initiativet till projektet togs efter en förfrågan från kyrkoledare i Jerusalem. Programmet syftar till att genom internationell närvaro dämpa våldet, ge hopp om att en fredlig lösning är möjlig, främja respekten för folkrätten och öka omvärldens medvetenhet om ockupationens konsekvenser för israeler och palestinier. Kring den svenska delen i projektet, kallad SEAPPI, har ett tiotal kyrkor och kyrkorelaterade organisationer slutit upp med Sveriges Kristna Råd som huvudma